



Arrest

**nr. 58 841 van 29 maart 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U werd geboren in Sukhumi, in wat nu de autonome republiek Abkhazië is, in 1977. In 1998 verhuisde u met uw ouders naar Tbilisi. Jullie werden er officieel beschouwd als interne vluchtelingen (IDP's). Omdat jullie problemen kenden, verhuisden jullie sinds 2001 of 2002 een aantal keer. Uw vrouw, met wie u traditioneel huwde in 2002, was van Abkhazische afkomst. Omwille van haar origine werd u beschouwd als landverrader door andere vluchtelingen uit Abkhazië. Begin maart 2003 verliet u Georgië en vroeg u asiel aan in Frankrijk. In het kader van uw asielaanvraag ontving u twee maal een negatieve beslissing. Twee maal werd uw beroep verworpen. U wachtte de uitspraak in een derde beroepsprocedure niet meer af en keerde in 2007 terug naar Georgië. Uw echtgenote, met wie u ondertussen niet meer samenleefde, bleef in Frankrijk. Na uw aankomst in Georgië woonde u eerst enkele maanden, tot begin december 2007, in

Tbilisi. U ontving er een nieuwe identiteitskaart, een nieuw bewijs van IDP, een nieuw rijbewijs en een nieuw paspoort. U vond uw ouders niet terug in Tbilisi en daarom trok u naar de regio Svaneti, waar nog veel familie van u woonde. U vond uw ouders terug in het dorp Gentsvishi in de Kodorivallei, een gebied in Abkhazië dat toen nog onder controle stond van Tbilisi. Zij waren daar naartoe getrokken in 2006 nadat ze problemen hadden gekregen met de ex-echtgenoot van uw vrouw, die op zoek was naar u, zijn voormalige echtgenote en zijn kind. Ze hadden er een lap grond hadden gekregen van E. K. (...), een familielid van u en tot 2006 gouverneur van de Kodorivallei. Begin augustus 2008 vielen Russische en Abkhazische troepen de Kodorivallei binnen. Toen zij Gentsvishi bereikten was u in het bos hout aan het verzamelen. U hoorde schoten en keerde onmiddellijk terug naar huis. Vanop een heuvel kon u zien dat er Russische en Abkhazische troepen op jullie erf waren en dat uw vader en moeder gedood waren. U werd opgemerkt en liep weg. Omdat u bij een val het bewustzijn verloor konden de militairen u vatten. U werd eerst naar de gevangenis van Gulripshi, Abkhazië, gebracht, waar u ongeveer drie dagen werd opgesloten. Tijdens uw opsluiting hier zag u dat twee personen doodgeschoten werden. Vanuit Gulripshi werd u samen met enkele andere Georgische gijzelaars naar een hoofdkwartier van Abkhazische en Russische militairen in Lessilidze, ook in Abkhazië, gebracht. U werd er ongeveer een jaar lang vastgehouden. U moest er met andere gijzelaars allerlei taken uitvoeren. Niemand zei u waarom u werd vastgehouden. Enkele dagen voor uw ontsnapping zag u hoe Russen twee mannen die met u gevangen gehouden werden, doodschoten. Rond 25 augustus 2009 slaagde u erin te ontsnappen. Via een rivier stak u de grens met de Russische Federatie over en ging te voet naar Sochi. U hoorde dat K. K. (...), die vroeger uw buurman was geweest en nu samen met E. K. (...) in Sochi woonde, er op de markt werkte. U verbleef twee maanden in Sochi maar omdat u er ook gezocht werd, werd u naar Zaporozhiye, Oekraïne, gebracht. Daar zag u uw neef I. K. (...) (OV 6.524.911), die ook uit Georgië gevlucht was, terug. E. K. (...) regelde jullie reis naar Europa. Twee dagen later vertrokken jullie per auto naar België, waar u aankwam op 9 november en de dag nadien asiel aanvraag. Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw bewijs van IDP en een kopie van uw paspoort.

B. Motivering

U verklaarde uit Georgië te zijn gevlucht in augustus 2009, nadat u ongeveer een jaar lang als gijzelaar vastgehouden was in Abkhazië door Russische en Abkhazische militairen. (CGVS d.d.07/09/2010, p.11, 15-16) U verklaart niet terug te kunnen keren naar Georgië omwille van het feit dat de Georgische overheid familieleden van E. K. (...), de voormalige bestuurder van de Kodorivallei die in 2006 uit de gratie van de Georgische regering viel en uit de vallei verjaagd werd in juli 2006 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), nog steeds vervolgt en u hierdoor in de gevangenis terecht zou komen. Dit risico zou bovendien nog groter zijn omdat de ex-echtgenoot van uw vrouw (met wie u niet langer samenleeft), die een hoge positie heeft binnen de veiligheidsdiensten van de Abkhazische regering in ballingschap in Tbilisi, u zoekt omdat hij nog steeds op zoek is naar zijn ex-vrouw en kind. U vreest ook dat hij u mogelijk zal vermoorden. (CGVS, p.19-20)

Hoewel u sinds eind 2007 in het dorp Gentsvishi in de Kodorivallei, een gebied in Abkhazië dat sinds augustus 2008 niet langer onder de controle van de Georgische regering staat, woonde en u sinds het einde van 2007 niet meer in Georgië zelf hebt verbleven, worden de door u verklaarde vrees voor vervolging en het risico op het lijden van ernstige schade beoordeeld ten overstaan van Georgië. Immers, u verklaarde zelf een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn (CGVS, p.3) en sinds 1998 als IDP geregistreerd te zijn in Tbilisi (CGVS, p.4, 6). Bovendien blijkt uit de door u neergelegde stukken dat aan u een Georgisch paspoort werd afgeleverd op 30 oktober 2007.

Wat betreft de problemen die u verklaart te hebben gekend in de Kodorivallei en Abkhazië na uw terugkeer uit Frankrijk dient te worden besloten dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld. U verklaarde dat uw ouders zouden zijn gedood bij de inval van Russische en Abkhazische soldaten in Gentsvishi op 8 of 9 augustus 2008, de dag dat u gevangen genomen werd. U zou daarna één jaar lang gedwongen arbeid hebben moeten verrichten. (CGVS, p.15-17) U zou gezocht worden omdat u getuige was van het feit dat Russen enkele Georgiërs dood hadden geschoten die samen met u gevangen gehouden werden. (CGVS, p.18) Zoals eerder reeds gesteld dient uw vrees ten overstaan van Georgië beoordeeld te worden, en niet ten overstaan van de Russische Federatie of Abkhazië. U haalde het feit dat u werd gezocht in Rusland echter niet aan toen u werd gevraagd wat u zou vrezen bij een terugkeer naar Georgië. (CGVS, p.19)

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de dood van uw ouders in het gedrang komt door informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. De Georgische consul voor België deelde immers aan het Commissariaat-generaal mee dat noch de naam van uw vader, noch deze van uw moeder figureerde op lijsten van burgerslachtoffers in de Kodorivallei die aangelegd werden door de Georgische autoriteiten. Ook een gerenommeerde mensenrechtenorganisatie bezat

geen enkele informatie over de vermeende dood van uw ouders. U brengt bovendien zelf geen begin van bewijs aan van hun overlijden.

Wat betreft de problemen die u verklaarde te zullen kennen in Georgië omwille van uw verwantschap met E. K. (...), dient opgemerkt te worden dat ook in deze geen gegronde vrees voor vervolging vastgesteld kan worden. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vrees enkel gebaseerd is op het feit dat enkele naaste familieleden van K (...). - diens zus, moeder en twee neven – in de gevangenis zitten. (CGVS, p.19) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u geen objectieve stavingstukken aanbrengt van uw familieband met E. K. (...). Bovendien toont u geenszins aan dat alle familieleden van E. K. (...) vervolgd worden in Georgië. Informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, bevestigt de veroordeling van de zus van E. K. (...) Wat betreft de moeder van K. (...) dient opgemerkt te worden dat uit de informatie blijkt dat zij werd opgepakt bij de speciale operatie tegen K. (...) en zijn militie in de Kodorivallei in 2006, maar daarna werd vrijgelaten. Het feit dat E. K. (...) in mei 2007 opriep om de leden van zijn militie en zijn zus vrij te laten, zonder hierbij melding te maken van andere leden van zijn familie, trekt de geloofwaardigheid van uw verklaring als zou de moeder van K. (...) op het moment van het gehoor nog steeds opgesloten zijn (CGVS, p. 19), in twijfel. Daarnaast vermeldt bovenvermelde informatie dat een neef van K. (...), B. A. (...) gezocht wordt. Er werd bij uitgebreide opzoekingen door Cedoca geen informatie gevonden over de arrestatie, veroordeling of opsporing van andere leden van de familie van E. K (...). U legde zelf evenmin stavingstukken hieromtrent neer. Bijgevolg kan niet zonder meer gesteld worden dat een loutere familieband met E. K. (...) zal leiden tot vervolging in Georgië.

Een verdere aanwijzing dat u geen gegronde vrees voor vervolging omwille van uw familieband met E. K. (...) koestert, wordt gevonden in de vaststelling dat u in de zomer van 2007 vrijwillig terugkeerde naar Georgië (CGVS, p.2, 9), i.e. ruimschoots na de speciale operatie tegen de militie van K. (...) in juli 2006. In diezelfde maand werd E. K. (...) officieel beschuldigd van onder andere hoogverraad, werd zijn zus N. (...) in preventieve detentie geplaatst en werd zijn moeder gearresteerd (zie informatie toegevoegd aan het aan het administratief dossier). Bij uw terugreis vroeg en bekwam u van de Georgische ambassade in Ankara een tijdelijk reisdocument op basis van uw geboorteakte. (CGVS, p.10-11) De vaststelling dat u destijds vrijwillig terugkeerde naar het land waarvan u beweert er tot op heden vervolgd te zullen worden omwille van uw familieband met E. K. (...) ondanks dat hij en enkele leden van zijn familie reeds vervolgd werden door de autoriteiten, en dat u hierbij diezelfde autoriteiten contacteert om inreisdocumenten te bekomen, ondermijnt in ernstige mate de door u verklaarde vrees voor vervolging. Verder ondermijnen ook uw handelingen na uw aankomst in Georgië in 2007 de door u verklaarde vrees voor vervolging. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u in Tbilisi persoonlijk een nieuwe identiteitskaart ontving van de vertegenwoordiging van de Abkhazische overheid, een onderdeel van de Georgische overheid (CGVS, p.6, 9); na controle van de archieven een nieuw bewijs van IDP ontving van het Georgische Ministerie van Vluchtelingen (CGVS, p.6); een nieuw rijbewijs kreeg bij een gemengd Georgisch-Abkhazische afdeling van de politie (CGVS, p.6-7); en zonder problemen een nieuw Georgisch paspoort bekwam (CGVS, p.9). U maakte geen enkele melding van problemen bij het bekomen van deze documenten, die allemaal op uw eigen naam stonden. Dergelijke veelvuldige contacten met de Georgische autoriteiten, waarvan u beweert dat zij u zouden vervolgen, ondermijnen in zeer ernstige mate de door u verklaarde vrees voor vervolging. Immers, van een persoon die beweert vervolging te vrezen door de (nationale) overheid van zijn land van herkomst, mag verwacht worden dat hij contacten met deze autoriteiten vermijdt.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat u noch in Tbilisi, noch in de Kodorivallei, die toen onder de controle stond van het centrale gezag in Tbilisi, problemen hebt gekend na uw terugkeer uit Frankrijk, en dit tot u daar gevangen genomen werd door Russen en Abkhazen in augustus 2008. (CGVS, p.15) Dat u ongeveer een jaar lang geen problemen kende met de Georgische overheid, terwijl u woonde in een gebied onder haar gezag, en dit nadat u bij diezelfde overheid uw terugkeer kenbaar had gemaakt, is een zeer ernstige aanwijzing dat de door u verklaarde vrees voor vervolging door de Georgische autoriteiten ongegrond is. Immers, indien deze autoriteiten u werkelijk zouden willen vervolgen zoals andere leden van de familie K. (...), mag verwacht worden dat de autoriteiten hiertoe stappen zouden hebben ondernomen na uw terugkeer uit Frankrijk.

Ten slotte verklaarde u nog problemen te vrezen met de ex-echtgenoot van uw echtgenote. Deze zou, als voormalig lid van een militie actief in Abkhazië, tegenwoordig chef zijn binnen een veiligheidsdienst van de Abkhazische regering in ballingschap in Tbilisi. (CGVS, p.16, 19). Echter, uw handelingen na uw terugkeer uit Frankrijk vallen niet te rijmen met de door u verklaarde vrees voor problemen met de ex-man van uw echtgenote. Zoals eerder reeds werd vastgesteld, meldde u zich persoonlijk bij de Abkhazische autoriteiten in ballingschap om een nieuwe identiteitskaart aan te vragen en in ontvangst te nemen. Daarnaast staat ook de dienst waar u uw nieuw rijbewijs verkreeg deels onder controle van deze autoriteit. Ten slotte zou u ook uw Georgisch paspoort bekomen hebben via een dienst speciaal opgericht voor Abkhazische vluchtelingen. (CGVS, p.6-7) Daarenboven stelde u dat

de persoon die u viseert "elk spoor" van u zou vinden (CGVS, p.19) en zijn macht en werk zou gebruiken om zijn doel te bereiken (CGVS, p.20). Dat u in dergelijk geval alsnog vrijwillig contact zou opnemen met de autoriteiten waarbinnen deze persoon, die volgens u veel macht en middelen heeft, een hoge functie bekleedt, valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Ook in deze dient opgemerkt te worden dat het feit dat u na uw terugkeer in de zomer van 2007 tot augustus 2008 geen problemen kende (supra) verder de ernst en actualiteit van de door u verklaarde vrees voor de ex-echtgenoot van uw echtgenote ondermijnt.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de door u gevolgde reisweg en de hierbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde vanuit Sochi via Zaporozhiye en Uzhgorod, beiden in Oekraïne, per auto naar België te zijn gereisd. U stelde echter dat er geen grenscontrole was tussen Oekraïne en België. Daarbij stelde u dat de chauffeur documenten voor u geregeld had, maar u bleek niet met zekerheid te kunnen zeggen wat voor document dit dan wel was. (CGVS, p.11-13) Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook niet aannemelijk te noemen dat u geen enkele grenscontrole ondergaan zou hebben op uw weg van Oekraïne naar België en dat u evenmin met zekerheid zou kunnen zeggen welke reisdocumenten er voor u voorzien waren.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw eigen Georgisch paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrok, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt verder ondersteund door de vaststelling dat u inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot uw paspoort dat u in 2007 ontving in Tbilisi. In eerste instantie stelde u dat u geen paspoort aanvraag toen u uit Frankrijk terugkeerde. Direct daarna verklaarde u dat u wel een paspoort aanvraag, maar niet wachtte tot het klaar was en vertrok uit Tbilisi. U verklaarde hierbij niet te weten of het paspoort al dan niet aangemaakt werd. (CGVS, p.7) Geconfronteerd met de vaststelling dat u een kopie van dit paspoort neerlegde bij uw asielaanvraag, stelde u in eerste instantie dat het hier een oud paspoort betrof, dat misschien in 2001 werd afgeleverd (CGVS, p.8). Dit is echter volledig in tegenspraak met de afgiftedatum vermeld op de kopie, zijnde 30 oktober 2007. Hiermee geconfronteerd stelde u dan weer dat u niet wist dat dit paspoort bestond. (CGVS, p.8) Geconfronteerd met het feit dat uw handtekening op het document staat, stelde u enkel dat u het blijkbaar toch ontving. (CGVS, p.8) Dergelijke inconsistenties ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw paspoort. Bovendien is uw verklaring voor de vaststelling dat u enkel een kopie kan voorleggen niet afdoende. U verklaarde dat u van een vriend deze kopie en uw overige documenten ontving in Sochi. U bleek echter niet te weten wat er met het origineel gebeurd was. (CGVS, p.9) Zo stelde u dat het mogelijk bij uw vriend achterbleef. Dat u zich niet zou herinneren of u bij uw vriend informeerde wat er met het origineel gebeurd was (CGVS, p.9), is niet aannemelijk te noemen. Daarenboven bleek u niet meer te weten waarom deze kopie in eerste instantie gemaakt werd. (CGVS, p.9)

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er in uw hoofde sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Naast de eerder gedane vaststellingen inzake deze documenten, bevatten uw rijbewijs, uw bewijs van IDP en de kopie van uw paspoort enkel gegevens betreffende uw identiteit, die door mij niet in twijfel getrokken worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en van de artikelen 52, § 2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hiertoe verwijst verzoeker naar

een bijgevoegde nota en handleiding van de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen van de Verenigde Naties omtrent de bewijslast in asieltaken.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen die in feite en rechte aanvaardbaar zijn. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 4 maart 2010 voorhield dat de onmogelijkheid terug te keren naar zijn land van herkomst berust op de vrees dat hij zal worden vermoord (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken 04/03/2010, onderdeel 3, vraag 4, p. 2). Als belangrijkste feit vermeldde hij dat zijn ouders – die zich in Abchazië hadden gevestigd – bij het uitbreken van de oorlog tussen Rusland en Georgië in augustus 2008 werden vermoord en dat hijzelf op dat moment gevangen werd genomen door Russische en Abchazische militairen. Na ruim een jaar wist verzoeker te ontsnappen en slaagde hij erin naar de Russische Federatie te vluchten (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken 04/03/2010, onderdeel 3, vraag 5, p. 2).

Vermits verzoeker een Georgisch staatsburger is van Georgische origine en hij bovendien zijn laatste geregistreerde adres in de hoofdstad Tbilisi heeft, dient enkel de vrees ten overstaan van de Georgische autoriteiten beoordeeld te worden. De feiten die in de autonome republiek Abchazië gepleegd zouden zijn door Russische of Abchazische soldaten zijn niet dienend voor onderhavige asielaanvraag. Immers, verzoeker kon bij het ontvluchten van de oorlog in Abchazië perfect terugkeren naar Georgië en meer in het bijzonder naar Tbilisi, waar hij als inwoner geregistreerd is.

2.2.5. Betreffende de motivering dat het aanvragen en probleemloos verkrijgen van nieuwe identiteitsdocumenten in de zomer van 2007 de aangehaalde vrees tot vervolging ondermijnt, betoogt verzoeker dat deze handelingen geenszins aantonen dat hij in Georgië veilig zou zijn. De identiteitsdocumenten waarvan sprake worden immers op lokaal niveau afgeleverd en de plaatselijke autoriteiten

spelen deze informatie niet noodzakelijk door naar de centrale autoriteiten die wél een bedreiging vormen, aldus verzoeker.

De Raad merkt evenwel op dat de argumentatie als zouden de lokale autoriteiten verzoekers aanvraag niet verder communiceren naar de centrale autoriteiten een blote bewering betreft die op generlei wijze met concrete, objectieve informatie wordt onderbouwd. Zelfs indien dit inderdaad zo zou zijn, kan de Raad in redelijkheid niet aannemen dat verzoeker het risico zou nemen dat de lokale autoriteiten deze informatie toch – bij wijze van uitzondering – zouden rapporteren bij de centrale autoriteiten. Daarenboven vallen deze handelingen niet te rijmen met de opgeworpen vrees voor de ex-echtgenoot van zijn vrouw, van wie verzoeker beweerde dat deze in staat zou zijn om “*elk spoor van mij te kunnen vinden*” (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 07/09/2010, p. 19).

2.2.6. Aangaande de motivering van verwerende partij dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de door hem afgelegde reisweg en de daarbij gebruikte – al dan niet valse – reisdocumenten, werpt verzoeker op dat twijfels hieromtrent geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de problemen die hij kende in zijn land van herkomst. Het komt immers wel vaker voor dat asielzoekers onder druk worden gezet door smokkelaars om zo weinig mogelijk informatie te verschaffen over de reisweg en de methodes die werden ondernomen.

De Raad constateert evenwel dat verzoeker nog steeds weigert om in te gaan op de stringente grenscontroles waarvan verwerende partij melding maakt en wiens bestaan geenszins door verzoeker wordt betwist. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift louter tot een verwijzing naar de druk die smokkelaars uitoefenen en weerlegt evenmin de bijkomende motivering dat het onaannemelijk is dat hij niet zou weten met welke documenten, al dan niet met valse documenten, naar Europa reisde. Van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij alert zijn. Immers, het is algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoeker als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Het is derhalve ongeloofwaardig dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van het feit of hij al dan niet met valse reisdocumenten zou hebben gereisd. Aldus blijft desbetreffende motivering onverminderd overeind.

2.2.7. Voorts onderstreept verzoeker dat verwerende partij hoogstens had kunnen twifelen aan de geloofwaardigheid van het verhaal, doch geenszins had kunnen besluiten tot de bedrieglijkheid van verzoekers verklaringen. Dienvolgens had verzoeker het voordeel van de twijfel moeten krijgen.

De Raad herhaalt dat verklaringen van een asielzoeker een voldoende bewijs kunnen vormen van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad merkt op dat verzoeker geen enkele poging onderneemt om de motiveringen uit de bestreden beslissing aangaande het ongeloofwaardig bevinden van zijn vrees tot vervolging te weerleggen, met uitzondering van het opwerpen van de blote bewering dat hij zich ondanks deze zogenaamde gegronde vrees toch probleemloos tot de plaatselijke autoriteiten kon wenden. Vermits geen van de door verwerende partij vastgestelde ongeloofwaardigheden – zowel met betrekking tot de kern van het relaas als met de afgelegde reisweg – worden ontkracht, is er *in casu* geen sprake van het toekennen van het voordeel van de twijfel.

2.2.8. Het ongeloofwaardig bevinden van wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas, wat zoals hoger gesteld niet wordt weerlegd, verhindert terecht verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stuk 18), en dat verzoeker tijdens het meer dan vier uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal van 7 september 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het argument van verzoeker met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT